

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

13, rue du Pardal, Perpignan

Envieu l'import de les subscripcions i els donatius al

C. C. Postal Montpellier n.º 496 26
Josep Bulria, 18, rue du Pardal,
Perpignan (Pyr.-Or.)

Abonament per a 10 exemp.: 60 fr.

(Franquig inclúit)
Preu de l'exemplar: 5 fr.

Endavant

FEDERACIÓ — DEMOCRÀCIA — SOCIALISME

En nom de la Catalunya obrera i en el nostre propi salutem la República italiana i l'encoratgem a perseverar en la lluita per una Europa unida, democràtica i socialista.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Editorial

La O.N.U. i nosaltres

Quan diem nosaltres, no volem dir únicament els que aci, a l'Exili, fem política catalana i intentem, més o menys, ajudar els nostres amics de Catalunya.

Ni ens referim, tampoc, en aquest article a la personalitat col·lectiva del nostre Moviment. Quan diem nosaltres, avui, ens placem directament dins d'aquesta gran col·lectivitat adolorida, vexada, mutilada i endogalada, que és el nostre poble. Dintre aquesta gran massa de germans nostres que malviuen en un clima repugnant i ofegador, trist i criminal, i de quina col·lectivitat nosaltres, els exiliats, no en som més que una expressió, una part més o menys afavorida per la sort.

Es, doncs, de nosaltres, considerats en tant que poble sotmès, que volem parlar, i de les nostres reaccions de cara als actuals debats de la O.N.U. I al fer-ho, intentarem de nou explicar la posició que ens pertoca prendre als que fem política si realment, la política és l'art de dirigir els pobles cap a graus cada dia més elevats de benestar moral i material i no pas l'art de mantenir privilegis personals adquirits a gràcies als sacrificis dels que ens precediren o deguts a l'atzar de les circumstàncies.

Portem dos anys d'alliberació europea i fa més d'un any que la guerra s'ha acabat. Hem après, de nou, això que no havíem d'haver oblidat mai: que les relacions internacionals continuen determinades pels interessos dels pobles que les sostenen. Interessos de tota mena, no hi ha cap dubte: més o menys destenyits per preocupacions d'ordre moral i ideològic, segons el contacte que guarden els homes que els defensen amb les capes populars democràtiques. Però interessos en els quals primen els que, per un eufemisme que tots acceptem, anomenem de « les zones d'influència ».

Les coses van així, i no podem fer-hi res. Als que això repugni excessivament, tenen una solució fàcil: retirar-se a una illa més o menys deserta — si la troben — i esperar que la llarga evolució que encara ha de fer la humanitat (si no la trunca algun dia una pluja de bombes atòmiques) hagi arribat a perfeccionar les relacions entre els homes i entre els pobles, de tal manera que es regeixin pels sols imperatius de la Justícia. Mentre això no sigui així, els qui malgrat tot volem que aquesta societat ideal arribi el més aviat possible i que, entretant, ja influeixi les accions humanes, no tenim altre remei — si volem actuar en la societat real per a orientar-la en la mesura de les possibilitats cap a la societat ideal — que prendre bona nota d'això que passa i de les condicions que ens permeten fer triomfar la construcció d'ingunys en el present.

Això no ho fem prou els qui hauríem de representar el nostre poble sotmès, i és per això que recordem els recents debats de Nova-York. En la darrera reunió de la O.N.U., el veto soviètic posat a l'acord unànime del report de la subcomissió d'enquesta recomanant que pel mes de setembre l'Assemblea General de les N.U. « acordés trencar les relacions amb Franco, o prengués tota altra mesura que jutgés apropiada per a foragitar-lo », no ens afavoreix gens a nosaltres, si bé està completament d'acord amb els interessos de la U. R. S. S. Com no afavoreix gens a la democràcia argentina el reconeixement de Peron.

Que ningú vegi una crítica en el que diem. És senzillament, una constatació. Una constatació que ens cal tenir present si volem actuar políticament. Tampoc això significa defensar a ningú. Si els representants dels governs socialistes d'Àustria i de França tingueren des del primer moment una actitud clara, la posició dels delegats anglesos i americà fou finalment la de conformar-se a la decisió de la majoria, mentre el delegat catòlic d'Holanda s'abstenia de votar. El Sr. Gromyko oposa el veto perquè creu que aquesta recomanació no era prou forta. I, en realitat, perquè si bé possiblement és cert que « els anglo-saxons volen treure Franco sense que hi guanyi Stalin », com deia recentment un escriptor francès, el delegat soviètic ha demostrat que a qualsevol solució en la qual l'Estat que representa no hi surti guanyant posicions, preferirà el manteniment d'aquest focus de perturbació internacional que és el nostre problema. I, en efecte, en el moment d'escriure aquestes ratlles, la qüestió espanyola continua a l'ordre del dia i continua essent un instrument esplèndid de propaganda contra les « democràcies plutocràtiques » i tots « aquells que volen que Franco subsisteixi ».

I bé, no. Nosaltres no farem mai el joc a semblants maniobres, ni creiem que el malaurat destí del nostre poble hagi de servir per aquestes coses. Les compremem i diem que, avui en dia, la vida política dels Estats es mou per aquestes consideracions, però neguem el dret de representar la nostra classe treballadora a tots aquells que, als interessos del propi país hi avantposen les ambicions de tot altre Estat. Els mesos d'experiència de la O.N.U., ens diuen això: que el joc d'intrigues del qual vàrem ésser víctimes durant la guerra, continua sota altres

(Segueix a la quarta pàgina)

NOTES I COMENTARIS POLITICS

EL CONGRÉS DEL LABOUR PARTY

Quan el moviment obrer és autènticament democràtic i pren el poder perquè ha sabut interpretar les voluntats de la gran majoria de la nació, el partit que el representa resta democràtic i veu, en aquesta permanència dels drets dels seus militants, la condició primordial de la seva reeixida que li permetrà evitar les deformacions que provoca sempre la conquesta del poder.

Un any després del seu triomf electoral els líders del treballisme anglès han acudit davant el Congrés del seu partit per a donar-li compte de llur acció governamental. El debat fou ampli i les crítiques no hi mancaren. Hem de reconèixer-ho. Però fou finalment una moció de confiança a la direcció del moviment que triomfà.

L'acció treballista durant aquests deu mesos passats podem dividir-la en dos aspectes: la política interna i la política exterior. En el terreny interior, la tasca desenvolupada és realment important: tot el procés de nacionalització de les fonts de riquesa — a la capdavantera del moviment de transformació social europeu — ha començat a desenvolupar-se. Remarquem el paper importantíssim que en aquest procés juguen els sindicats i afirmem la gran importància que té, per tota l'Europa socialista, l'experiència treballista feta en condicions que no poden jutjar-se, precisament, òptimes, tant i més quan a l'Oest subsisteix un capitalisme puixant i abassegador del qual depenen tots per començar i que a l'Est continua la malifiança d'un Estat que compta amb poderosos instruments polítics a l'interior del continent.

Totes aquestes dificultats es fixen i es precisen en la política exterior anglesa. Els focus de conflictes són tan nombrosos que n'hi hauria de fer vacillar unes espalles menys poderoses que les del antic Secretari del Sindicat de Transports, M. Bevin. Recomptem, doncs: Espanya, Itàlia, Grècia, Llevant, Egipte, Índia... Nosaltres compremem aquestes dificultats i diem que els socialistes catalans i espanyols hem de fer els possibles per trobar la solució dels nostres afans democràtics sense augmentar les excessivament. Però també diem — perquè els socialistes tenim el costum de criticar les accions governamentals dels altres socialistes, sempre que aquestes ens semblen equivocades o en contradicció amb els interessos del nostre poble — que veiem que Bevin, de la voluntat del qual no dubtem, no escollí el bon camí de cara a la qüestió espanyola. Podem fer això repetim-ho, perquè no som una església que reconeix sempre la infalibilitat papal, menys encara quan es tracta de decisions com el reconeixement de Peron.

Com sigui que la publicació de les Resolucions aprovades per la recent reunió del Consell de Coordinació del M. S. de C. en pren la plaça que ordinàriament consagràvem als treballs de col·laboració, comunicats i notes pregades, reservem pel numero proper d'ENDAVANT els nombrosos originals que obren en poder nostre, així com la publicació de les CONSULTES FILOLOGIQUES ja anunciades.

cosa que, en realitat, no afavoreix gens la causa de la nostra democràcia.

Si no creiem prou encertada la política treballista de cara a Espanya, diguem, però, que al Congrés treballista, Bevin ha sabut defensar-se prou bé i esperem que recollirà la manifesta voluntat d'ajudar-nos que han palesat els Síndics anglesos.

Quant als altres problemes plantejats. Bevin no ha trobat dificultats per a demostrar que, en deu mesos, no podia resoldre totes les qüestions que l'imperialisme anglès ha plantejat al món durant quatre segles de dominació. Sobretot quan cal resoldre-les, sense que aquesta solució signifiqui abando de les seves posicions en benefici d'altres tipus d'imperialismes que s'afirmen clarament a l'Est i a l'Oest de la Gran Bretanya. A Grècia, subsisteix el llegat de Churchill i possiblement certs errors dels demòcrats grecs en l'orientació exterior que donaren a llur moviment. A Itàlia, un país que ocupa el territori italià, permet que una elecció lliure enviï al Parlament més de cent diputats d'un partit que és el representant d'una puixança que no més fa que demostrar-li la seva hostilitat. I al mateix temps, el Congrés treballista saludava la República italiana. No creiem que la cosa pogués succeir a Bulgària, per exemple. L'Índia i l'Egipte són altres tants problemes plantejats. Antany, el neguit de progressió social havia estat més benèvol per aquest assaig de penos de construcció socialista que és la U. R. S. S.

Bevin tingué prou bases per a defensar-se bé i per a demanar que li fessin confiança. No li costà gens afirmar que bona part de les dificultats, en aquests problemes, procedien dels violents atacs d'un Estat que en el treballisme havia de veure-hi un amic

i no un enemic, sense saber, — o potser plenament conscient — que amb això afavoria la formació del bloc capitalista anglo-saxó i la polarització del món entorn de dos blocs hostils.

La política del Congrés de cara al P. C. fou clara i conseqüent. Cal tenir present que el P. C. britànic és, com tots els altres, plenament infeodat a la política exterior de la U. R. S. S. i que, per tant, durant els anys de lluita greu i solitària del 40 i 41, el P. C. anglès s'oposava a la lluita contra els nazis com una guerra sense sentit i feta només amb fins « imperialistes », trobant-se, així, al costat de sir Oswald Mosley, el cap feixista anglès. Aquesta guerra « imperialista » es transformà miraculosament en « guerra de pobles » el dia que Rússia fou atacada. És molt normal, doncs, que els treballadors anglesos que el 40 i 41 tenien ja neta consciència que en la guerra contra Hitler s'hi jugaven la llibertat, no vulguin avui saber res amb un partit que té del caràcter de la guerra un criteri tan particular.

Per acabar el nostre comentari, només voldríem repetir les paraules del representant treballista en el mitin socialista de Tolosa. En el món no hi ha plaça per al Socialisme i per Franco. L'un o l'altre han de desaparèixer. Que ho tingui sempre ben present M. Bevin, siguin quines siguin les dificultats en què es trobi el seu govern. El restabliment de la llibertat en el nostre país és una de les pedres de toc per a jutjar la capacitat governamental del socialisme britànic. D'aquest socialisme que, no en dubtem, algú voldria veure fracassar, però que nosaltres volem veure triomfar i al triomf del qual nosaltres podem col·laborar de Barcelona estant.

EL CONGRÉS DEL P. S. O. E.

El segon Congrés del P. S. O. E. que tingué lloc a Tolosa durant els darrers dies del mes de maig, ha tingut una ressonància de la qual s'han beneficiat no solament els partits i organitzacions espanyols i catalans, sino també una part de la premsa internacional. L'assistència al Congrés dels representants dels partits socialistes europeus i, sobretot, del delegat del L. P., que duia també representació del govern treballista, indica prou clarament la transcendència internacional d'aquest comici. Cal que diguem que no hem estat defraudats. El P. S. O. E. en aquest Congrés, s'ha mostrat el partit fort, seriós i disciplinat que no ha deixat mai d'ésser i que únicament les circumstàncies excepcionals de la guerra havien esquarterat un xic.

El socialisme espanyol ha retrobat la vigoria que necessita, i d'aquest retrobament tots els que vivim a la Península ens n'hem alegrat.

Ara bé, aquesta victòria orgànica, aquesta puixança disciplinada d'acció, ha d'estar al servei d'un pensament just i d'una interpretació adequada del moment que vivim. Únicament si el P. S. O. E. es situa en la posició justa, podem augurar reals perspectives de reeixida als propòsits que anem a presentar als delegats al Congrés. I no cal que repetim fins aquí punt té importància per l'esdevenidor polític de la Península, pel triomf de les reivindicacions socials i, en el pla immediat, per la propera caiguda de Franco, una posició justa i clara del P. S. O. E.

I bé: direm que els socialistes catalans saludem en aquest Congrés una de les

millors contribucions a aquest ràpid enderrocament del franquisme? Ho pensem sincerament: crelem que la superació, ja definitiva, de la crisi socialista que la defunta U. N. E. intentà aprofundir, és un gran pas per al restabliment de la República demà i per la instauració no llunyana d'un règim de llibertat. Les resolucions polítiques del P. S. O. E., animades d'un profund realisme i d'una gran prudència amb relació a les institucions exiliades, ens semblen eixides d'un gran sentit de responsabilitat envers el poble espanyol sotmès avui a tots els mals d'aquesta Europa convalescent: l'opressió descarada del feixisme i el joc tèrbol de puixances que no tenen cap interès que el nostre plet se solucioni si no poden guanyar-hi posicions.

De cara alavenir i a la relació amb el socialisme espanyol, remarquem les paraules del camarada Llopis, al referir-se a l'extraordinària importància que, per l'esdevenidor socialista de tota la Península, té el problema de la força socialista a Catalunya i l'interès amb el qual els socialistes espanyols l'han d'estudiar.

Es aquest, en efecte — tota la política del Moviment n'és conscient — un dels problemes més greus que graviten damunt la futura política peninsular i àdhuc mediterrània. La importància del nostre poble en el pla polític i econòmic peninsular, la seva situació geogràfica, la puixança revolucionària de les nostres masses treballadores, en fan un factor decisiu en el desenvolupament d'un avenir que els socialistes — tots els socialistes — volem lliure d'influències totalitàries i plenament democràtic. Aquell que estudiï la situació global de la Península, les zones que més buscaran influenciar les apetències dictatorials, o els confusionismes polítics, convindran amb nosaltres en aquesta afirmació: els socialistes catalans compleixen una valuosa missió al conquerir Catalunya pel Socialisme. Demà, la perfecta sincronització de tot el socialisme peninsular — previ un període de coneixença i de perfecte afinament de posicions — permetrà a tots els pobles ibèrics de poder marxar plegats i amb harmonia pels camins de llibertat, de democràcia i de justícia que el Socialisme preconitza.

— Cau? No cau?
— Caurà per molt « tossut »
que sigui!

El nostre company VOLTO al Congrés del LABOUR PARTY

El nostre company Pere M. Volto, Secretari de Relacions del Comitè del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA a la Gran Bretanya, ha assistit a la Conferència anual del Labour Party, celebrada aquest any a Bournemouth, del 10 al 15 del proppassat més de Juny.

En el decurs de les sessions, el Sr. Gonda, representant del Govern de la República a la Gran Bretanya i el nostre company Pere M. Volto, tingueren l'ocasió d'entrevistar-se amb les principals personalitats del laborisme anglès.

Al llarg dels debats sobre la política internacional, especialment en parlar-se del problema espanyol, el senyor Gonda i l' Sr. M. Voldro foren pregats per nombroses delegacions de fornir informacions sobre la realitat actual d'Espanya i les seves perspectives polítiques. Igualment tingueren converses amb destacats delegats estrangers que assistien a la Conferència, especialment amb Léon Blum.

L'acció del M. S. C. a Amèrica

Sota els auspicis del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA va celebrar-se a la ciutat de Mèxic, la vetlla del 1.º de Maig, un sopar de germanor socialista que es veié concurrendíssim.

Totes les organitzacions polítiques catalanes, en un gest espontani de simpatia, s'hi sumaren. La llarga taula fou presidida pel nostre company Victor Colomer i pels dirigents més destacats del Moviment Socialista a Mèxic.

Els temes propis de la diada foren glossats a la fi del sopar pels companys Francesc Duran i Rossell, representant del Grup « Treball », Joan Vila, del P. O. U. M.; Angel Estivill, del Partit Socialista (atalà) i Lluís Carmona, delegat del P. S. O. E. També parlaren, en termes de gran cordialitat per al Moviment Socialista, els senyors Ramon Peyroc, d'Acció Catalana; i Dolores

Bargallo, d'Esquerres Republicana de Catalunya; Francesc Paniello, d'Estat Català; Salvador Armendares, president de Comunitat Catalana i Victor Colomer, que inicià els discursos i els resumi. Tots els oradors foren molt aplaudits.

En marxa ja el Moviment a Amèrica, els nostres companys de Mèxic es proposen entreprendre una sèrie de tasques que han de permetre donar a conèixer la personalitat del M. S. de C. i la seva vigoria moral, política i orgànica. Entre elles, la celebració d'una Conferència de tots els socialistes exiliats; la publicació d'un periòdic que es titularà ENDAVANT, com el de França, i que maldrà per enfortir cada dia més els lligams amb França i amb la Resistència interior de Catalunya. Però sobretot, s'ataquen a la creació d'una Secretaria de Solidaritat, encarregada de fornir

cabals als companys de Catalunya, que així podran estendre i enrobustir la seva lluita heroica. A tal efecte, el Comitè Directiu del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA a Mèxic farà, dintre de poc, una important emissió de bons d'ajut, la venda dels quals representarà una forta contribució econòmica a la tasca dels companys de Catalunya.

L'ambient que ha trobat la constitució del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA a Mèxic, és magnífic. Cap dubte que els nostres companys, la personalitat i la solvència política dels quals coneixem tot Catalunya, sabran aprofitar aquest prometedor desig d'unitat socialista per a preparar i assegurar l'existència del futur gran partit de la classe treballadora catalana — com, ha dit magníficament un dels nostres companys al Comitè de Mèxic.

La posició del MOVIMENT SOCIALISTA de C

Política Socialista

El Consell de Coordinació del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA, reunit a Tolosa el dia 26 de Maig, comença les seves tasques retent homenatge a tots aquells que a l'interior continuen combatent sense treva l'enemic feixista, als que han sucumbit en aquest combat o hi han perdut la llibertat, i adreça el més cordial encoratjament al Consell de l'Interior del M. S. de C. i a tots els companys que a Catalunya mantenen ben enlairada la bandera de la Llibertat i del Socialisme.

Així mateix saluda a totes les forces de la Resistència Catalana i accorda de nou ratificar la seva més plena adhesió al Consell Nacional de la Democràcia Catalana i a la persona del seu President, símbol, avui, de tota la Catalunya sofrint i combativa que no plegarà el combat fins a l'obtenció de la plena llibertat.

Missió del M. S. de C.

El MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA ha complert ja la primera etapa del seu començament. En el MOVIMENT s'hi troben totes les branques, tots els matisos del Socialisme català compromesos en un diàleg cordial i renovador i en el combat per la Llibertat. Es missió del Socialisme català dirigir, ara, tot el poble cap al triomf en la lluita contra Franco i fer, demà, secund el resultat d'aquesta lluita. Per això fer, cal que reixelxi enterament el seu propòsit que cada dia es va precisant i plasmar-se, quan arribi el moment, en el gran partit dels treballadors catalans, dels obrers, dels intel·lectuals, dels tècnics i dels pagesos; que sàpiga recollir els anhels de totes les classes populars i portar-los a llur realització. Si aquests anhels, en un pla general, entronquen amb les inquietuds socialistes de la vida europea — en el terreny social, econòmic, polític i social — en el pla estrictament peninsular la voluntat del nostre poble té, avui, una definició clarament marcada: aconseguir el perfecte descabellament de la vida catalana en el si de la comunitat hispànica. Aconseguir la llibertat nacional integrant-se en la superior estructura ibèrica. El Socialisme català sap que els millors aliats del nostre poble són, amb les altres nacionalitats oprimides també per l'Estat centralista, les classes populars hispàniques, els obrers i els pagesos de tota Espanya. Es enllaçant profundament amb aquestes classes socials, és intervenint políticament en llurs vides i fent-se el portaveu de llurs reivindicacions que Catalunya aconseguirà donar, en tots els terrenys, el seu sentit de llibertat a la política espanyola. Si la generosa missió de la Catalunya d'avui — vertebrada damunt de les classes productores — és aquesta gran tasca alliberadora, la missió del Socialisme català és dirigir aquesta tasca i entroncar-la amb els corrents peninsulars i europeus que es reclamen del mateix sentit.

Totes les minorïes obreres en el gran corrent socialista

Es un signe del temps que hagin desaparegut del panorama internacional del moviment obrer els partits petits, les minorïes closes i riques de consciència, i que arreu d'Europa aquestes hagin cercat llur integració — enmig de l'immens trasbals de la guerra i per tal de fer esponderosa la victòria — en el gran corrent socialista que és l'únic capaç de garantir el triomf de les realitzacions socials que respectin i afirmen els valors de llibertat i de Democràcia. En un altre lloc direm en quina mesura aquesta integració, relligant-se amb l'actual experiència històrica, pervindrà a fer del Socialisme la força renovadora que reclamen els moments actuals.

A Catalunya havia de succeir el mateix. El procés de superació socialista, la fallida de l'experiència comunista, ha portat tots els partits minoritaris, totes les forces obreres que es reclamen d'una comuna tradició, a prendre consciència d'aquesta veritat: fusionant els nostres esforços, unificant totes les voluntats, donarem als treballadors catalans i a tot el poble de Catalunya el partit que sabrà estructurar una societat més justa i més humana.

Identificació socialista Diferenciació amb el comunisme

El Socialisme a Catalunya, al precisar-se com força pròpia, ha de fer front a dues menes de dificultats. La primera, ja resolta, és aquesta d'arribar a cristallitzar en un instrument d'ample estructura orgànica, capaç ja de l'acció combativa i, àdhuc, d'intervenir en l'esfera política. El MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA representa la reeixida d'aquesta necessitat i és en el seu interior que s'opera el procés d'identificació que farà del futur partit un partit democràtic i, alhora, el partit eficaç sense el qual no hi ha triomf possible. L'altra tasca, és la di-

ferenciació amb el sector comunista. La classe treballadora catalana, tan rica d'experiències, pot oferir avui a tots els treballadors europeus el resultat d'un procés d'unificació mancat, perquè per a realitzar-lo mancaven les condicions i perquè no fou altra cosa que un intent de desvirtuació i d'absorció que el comunisme assajà amb el socialisme. Cal, doncs, dir ben clar què és allò que ens uneix i què és allò que ens separa. Car la diferenciació entre socialistes i comunistes ha d'ésser netament precisada, tota vegada que d'aquesta precisió en depèn, avui, en gran part a Catalunya, a Espanya i a tot Europa, el triomf de les autèntiques reivindicacions obreres.

Significació del Socialisme

La veritat es troba en el camí de la llibertat

Socialisme significa llibertat de discussió i respecte a la democràcia interior del partit obrer, i no submissió de tot pensament a la línia rígida elaborada pel partit. Els socialistes entenem que els canins de la veritat, tant en el pla polític com en el pla filosòfic o científic, és troben a través del diàleg, del xoc de pensaments divergents. Socialisme significa reorganització progressiva de la societat en la qual els mitjans de producció pertanyeran a la col·lectivitat, i on la riquesa estarà justament distribuïda enmig d'un clima real de llibertat i de democràcia. Refusem l'esquema bolxevic del partit únic i de la dictadura d'aquest partit. Volem aconseguir la justícia sense anorrear la llibertat. És més, estimem la llibertat perquè en ella hi veiem l'únic camí per a reeixir que la societat de demà sigui més justa.

Socialisme significa mitjans de propaganda i de combat perfectament solidaris i identificats amb la finalitat que cerquem assolir. No podem emprar qualsevol tipus de procediment no admes per l'ètica política, perquè creiem que no és cert que la fi justifiqui els mitjans i que, tot el contrari, els mitjans immorals — de difamació, de calúmia i de crim — condueixen finalment la societat a noves formes d'opressió i d'esclavatge.

Socialisme significa, en fi, que el moviment obrer de cada país, si bé ha de sentir-se profundament amic dels

treballadors soviètics, i orgullosos de certes realitzacions econòmiques en aquell país, no ha de subordinar-hi de cap manera la pròpia acció política i n'ha d'ésser independent. Així, les formes de col·laboració obrera internacional interpretaran els imperatius històrics, econòmics, geogràfics i socials i trobaran la forma que els permetrà d'ajudar molt millor la construcció soviètica deformada, avui, pel seu isolament.

Socialisme és tot això i ben diferent d'això és, avui, el comunisme. En aquestes condicions, parlar d'unificació és únicament fer confusió i només pot obtenir-se, com s'ha fet en la zonarussa d'Alemanya, per la pressió violenta d'un exercit d'ocupació, o bé, com és fèu a Catalunya amb el P.S.U.C. i a Espanya amb les joventuts socialistes, abusant de determinades circumstàncies i utilitzant tots els mitjans. Aquesta diferenciació que s'imposa a tot arreu és en benefici del triomf obrer que s'opera. Car és únicament si el Socialisme és ben socialista, ben lliure d'influències estranyes en la seva política, que sabrà interpretar en els països europeus totes les àmplies zones populars que refuseu la dictadura comunista i que, en canvi, han lluitat i lluiten per una societat millor que només pot centrar-se damunt d'una nova distribució econòmica que regulin les classes productores.

La gran família llibertària

Es en aquesta perspectiva, profundament respectuosa dels valors de llibertat i de respecte a la persona humana, que el Socialisme català pot adreçar-se a la gran família llibertària i oferir-li, per un demà no lluny, possibilitats d'acostament. Per a nosaltres, però, la llibertat no és solament el valor absolut que ha de nodrir totalment la societat ideal i a la qual arribaríem després de no sabem quins trasbals definitius, sinó que és la voluntat constant de no deixar ofegar els anhels d'alliberació en les exigències de la lluita i de la construcció socialista. Que aquesta construcció ha de fer-se per uns camins determinats i difícils, totes les experiències ens ho diuen, avui, començant per la de la nostra guerra passada. Que aquests afanyos de llibertat i de plena democràcia popular no han d'ésser mai oblidats, també ens ho diu, amb veu prou forta, el passat i el present. És criteri de molts socialistes que el valor dels sindicats com a òrgans de gestió econòmica, i també com a òrgans d'autèntica expressió obrera, es reforçarà encara en aquesta nova etapa que s'inaugura arreu del món. A condició de no ésser la joguina servil d'un partit, els sindicats aconseguiran possiblement la missió d'ésser a l'ensems òrgans d'intervenció econòmica i de democràcia social. Es partint d'aquestes posicions que estem segurs que la nostra amistat envers els corrents llibertaris i sindicalistes es traduirà un dia en acostaments més prometedors, encara, per a la classe obrera catalana, en estrets lligams tradicionals envers aquests corrents.

UNA POLITICA SINDICAL

La U.G.T. de Catalunya lliure d'influències estranyes El pacte CNT-UGT, primer pas vers la unitat sindical

La reorganització de la U.G.T. catalana, la reorganització intensiva en col·laboració amb tots els nuclis obreristes que senten la necessitat de l'existència d'una central sindical que no sigui el simple instrument d'un partit polític, heus ací la tasca que han emprés els nostres companys a Catalunya.

En aquesta tasca de reorganització ugetista, el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA actua en col·laboració amb els corrents indicats i en estret lligam amb l'organisme peninsular. Al col·laborar a mantenir la U.G.T. catalana independentment de la infodada al comunisme, el MOVIMENT creu fer un gran servei al procés d'unitat sindical que continua essent la fita ideal que ens empeny. El pacte CNT-UGT, que els esdeveniments que succeiran a la caiguda de Franco estrenyaran encara més, és un dels més puixants mitjans per a arribar a aquesta fita. Si la política sindical general del MOVIMENT — al qual pertanyen les principals figures de l'ugetisme català — és aquesta que hem indicat, no exclou, naturalment, la dels nostres militants i simpatitzants que, pertanyent a la C.N.T., treballaran també d'acord amb la sindical germana per a mantenir la independència del moviment obrer i per arribar a fondre'l en un sol organisme de conjunt.

Texte de les resolucions af del Consell de Coordinació CATALUNYA que tingué lloc el dia 26

La sincronització de tot el Socialisme peninsular

La sincronització de tot el Socialisme peninsular i l'existència d'una força socialista majoritària a Catalunya, és una condició indispensable del triomf socialista. Aquesta sincronització no ha existit mai fins ara i, en realitat, l'esforç socialista espanyol coixjava, en bona part, en el seu intent de vertebrar la República del 14 d'Abril, perquè a Catalunya no hi hagué un fort partit socialista. Arribà un moment, després del 36, que el Socialisme, al no interpretar justament la realitat catalana, facilità l'usurpació de la representació socialista per part dels comunistes gràcies a llur aprofitament de les circumstàncies excepcionals que vivíem. A complir aquesta missió — la de donar al Socialisme una forta base a Cata-

lunya — ha vingut el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA. El primer pas ja ha estat donat, doncs. Ara ens cal donar el segon estrepent cada vegada més els llaços de tot el Socialisme peninsular fins a culminar en un complet acord que, tot salvaguardant la nostra autodeterminació de les necessitats polítiques de Catalunya, i responent a la concepció federal que tenim de la convivència peninsular, doni, però, una consistència general a l'instrument polític del Socialisme en tots els països hispànics. És indubtable que el Socialisme català pot contribuir-hi fortament per l'esperit renovador que l'anima i per la influència inigualable

Política Catal

Movilització de tot el poble català en la lluita contra Franco

EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA que, ben anteriorment a la seva constitució oficial a Barcelona, ha participat amb totes les seves forces en la lluita contra Franco, entén que avui és necessari donar un nou impuls al combat antifranquista i plantejar-se seriosament les formes que, tinguent present la conjuntura internacional i les possibilitats d'acció popular, poden contribuir al desenllaç d'aquest combat. La desmeta de l'economia franquista, les contínues repulses de les puixances guanyadores de la guerra, l'oposició activa de totes les masses populars i democràtiques mundials, el malestar interior cada vegada creixent i l'acció continuada de la Resistència, creen un clima propici a l'ensulcada de l'Estat franquista. Aquesta ensulcada es produirà, però, en funció essencialment de la situació internacional i en tant que no pugui ésser un perill per a les puixances que determinen la nostra zona. La classe treballadora, totes les classes populars i liberals, tenen el deure de contribuir a aquest anorreament per llur acció, que ha d'ésser plenament conscient de la realitat exterior que hem esmentat abans. Tenen el deure de preparar-se per a fer front a la situació que es plantejarà a Catalunya immediatament després de la caiguda de Franco. Centrar, doncs, la posició política del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA entorn d'aquestes afirmacions, ens sembla un deure que ens exigeix l'afany amb el qual volem menar el nostre poble cap a la llibertat, allunyant-lo de posicions il·lusionistes i demagògiques.

Les solucions de transició i la

EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA entén que el Consell Nacional pot contribuir a accelerar la caiguda del franquisme impulsant tota acció política que tingui per finalitat la destrucció de l'aparell estatal francofalangista, sobre la base del restabliment de les plenes llibertats democràtiques. Però és necessari, per tal, que quedin delimitats els camps, que l'acció de les forces democràtiques no es confongui orgànicament, ni amb compromisos, amb les forces que, en els curs dels esdeveniments, pot fer definir, també, com a forces antifranquistes.

Per tant, doncs, el Consell Nacional no pot, al nostre entendre, acceptar per endavant altra solució a la qüestió de règim que no sigui sobre la base republicana. Tampoc no pot comprometre's en cap acte polític amb forces que preconcitzin una estructuració de l'Estat, en la qual no quedin salvaguardats els drets de les nacionalitats.

POLITICA JOVE

EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA, que és en la seva essència i en les seves intencions un Moviment profundament renovador, no vol de cap de les maneres emprendre una política de joventuts similar a la dels vells esquemes de totes les altres organitzacions. No volem una joventut socialista que sigui únicament la força de xoc del Moviment. Tot el Moviment és ja una força de xoc, i per a nosaltres la missió

El Consell Nacional de la Democràcia Catalana i el Govern exiliat

El Consell Nacional és, avui, ja, aquest instrument unitari de combat i, a l'ensems, de directe assenyada que reclamen les grans dificultats de la nostra lluita. El MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA hi participa amb tot l'entusiasme; s'hi sent estrictament lligat i afirma que dedicarà al seu enfortiment les millors energies. L'entrada dels organismes sindicals al Consell Nacional ens sembla, avui, la primera tasca a aconseguir. Amb la intervenció dels sindicats, l'acció dels partits i organitzacions que estan dintre del Consell prendrà molta més envergadura. Coordinant-la amb una justa apreciació de la situació internacional, l'amplitud de la protesta popular contribuirà a posar en crisi l'aparell franquista. El Consell Nacional, però, no haurà acabat la seva missió en el moment de la caiguda de Franco. Al contrari, serà aleshores l'òrgan que el nostre poble necessitarà per a fer front a la nova situació que pot crear-se i que pot ésser perillosa encara per a les nostres llibertats socials i polítiques.

Es d'acord amb aquesta posició general que jugem l'existència i la política del Govern exiliat. Ni per la seva composició ni per la seva acció, l'actuació del Govern de la Generalitat no correspon avui a les exigències internacionals que graviten damunt nostre ni als imperatius de l'Interior que reclamen un veritable òrgan d'alliberació que els ajudi en el seu combat resistent, els orienti en el seu esforç per a manobrar políticament i els prestiigi internacionalment.

EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA aportarà la seva col·laboració únicament a una estructura governamental que tingui present la conjuntura internacional i les demandes del Consell Nacional, convençut que és únicament així com de l'exili un govern pot contribuir a la lluita per la llibertat

CATALUNYA davant del moment polític actual

travades en la quarta reunió del MOVIMENT SOCIALISTA DE a Tolosa del Lengadoc de maig

Política Espanyola

de Catalunya en l'esdevenidor polític de tot Espanya. Catalunya és la zona de més forta densitat obrera de la Península; és la zona industrial i comercial per excel·lència, en contacte permanent amb les regions europees. El Socialisme català s'esforçarà per aportar al Socialisme peninsular tota aquesta vigoria del nostre poble i a col·laborar, al mateix temps, a alçar l'estructura federativa de l'Estat que la doctrina tradicional del Socialisme preconitza. La unitat completa del Socialisme a Catalunya és la premisa indispensable per a aquest enllaç íntim amb el Socialisme espanyol; és partint d'aquesta afirmació que fem remarcar novament les condicions d'aquest acord que, per a nosaltres, són les que hem esmentat més amunt i que consten ja en l'Acta de Constitució del M.S. de C.

Catalunya i les institucions republicanes

La manca de coordinació entre l'Interior i l'Exili ha fet que la personalitat de Catalunya, a l'interior de les institucions exiliades, quedi desdibuixada; i que la seva acció no tingui la importància política que la realitat passada i present li confereix. Només una profunda rectificació en aquesta concepció podrà contribuir, ara, a donar-nos la personalitat que ens pertoca per la gran importància de Catalunya en la vida política i social espanyola, i podrem així intervenir, més del que ho hem fet fins ara, en el joc institucional, aportant-li el nostre sentit del que ha d'ésser demà la futura estructuració de l'Estat.

L'«Alianza de Fuerzas Democráticas» i el Consell Nacional

Creiem necessari que, conjuntament amb la política de reforçament de Gal·leuzca, el Consell Nacional estenyi les relacions — sense confondre's-hi — amb l'A. F. D. que a Madrid representa l'organisme alliberador de la democràcia espanyola. Aquest contacte íntim entre el C. N. i l'A. F. D. tindrà com a conseqüència una possible acció concertada entorn del problema de successió del franquisme, bo i tinguent present els punts que hem assenyalat abans l'entorn dels quals, al nostre entendre, el C. N. ha de centrar aquesta qüestió.

Per què no ha calgut Franco? El problema de la seva successió

Franco no ha eixit encara malgrat totes les repulses internacionals per dues raons principalíssimes: primera, perquè ha sabut aprofitar la situació internacional actual, de profundes rivalitats entre potències guanyadores de la guerra, situació que a l'extremadament difícil, a les potències que tenen interessos directes en la Mediterrània, provocarà el que elles creuen un

possible «salt en el buit» del nostre país, sobretot donada l'excessiva influència que en determinats indrets d'aquesta zona han tingut fins ara forces que hi defensen interessos oposats; i segona, perquè en realitat les forces republicanes espanyoles no tenen encara l'instrument que ha de substituir-lo. Forjar aquest instrument democràtic a Catalunya i a Espanya, heus ací el que fan respectivament el Consell Nacional i l'A. F. D. Aquest instrument, per ell sol, no pot determinar la situació, però la condiciona. És una força amb la qual qualsevol situació que es pretengui intermitja hauria de comptar, i que l'evolució dels esdeveniments farà ésser preponderant i decisiva. És necessari, però, que aquest instrument interpreti plenament la realitat internacional que determina avui el nostre pleb. Tot el que no sigui fer això, ara, és cercar a perpetuar en benefici d'interessos estranys una situació que, en realitat, és entorpidora per la reorganització democràtica de l'Occident.

Anàlisi d'alguns factors que determinen avui la situació espanyola

Estudiant la situació interior i exterior, podem assegurar que, avui, ja és troben en crisi les classes socials que guanyaren la guerra amb l'ajut d'Itàlia i Alemanya i que llur malestar mina les forces damunt de les quals el franquisme aixeca la seva tirania. La burgesia, els terratinents, l'Església oficial, l'Exèrcit, traeixen amb llurs impaciències, amb llurs moviments de malhumor, amb llurs temptatives monàrquiques, aquesta autèntica realitat d'avui: Franco i el falangisme no són ja en aquest món de la postguerra, els millors instruments per a la defensa de llurs interessos. Si bé s'aguanta encara aprofitant-se del joc d'influències internacionals, és pel clima constant d'hostilitat que desperta en les opinions públiques anglo-saxones, perquè manté el problema de la Península en l'ordre del dia internacional perquè no permet fer prou bons afers, aquest aparell que,

si es pogués substituir sense trasbals i sense que en patís la dominació de les forces actuals, podria avui ja ésser endrogat i substituït. És a aquesta substitució, imprescindible avui en l'actual situació internacional, que han d'estar amatents totes les posicions republicanes. Els interessos actuals de les classes que aguantaren Franco són, malgrat llur unitat i llur solidaritat contra nosaltres, contradictoris. L'Exèrcit manté i aspira a un pressupost de l'Estat com l'actual del franquisme. La burgesia voldria alliberar-lo, sobretot en la mesura que molts caps de l'Exèrcit d'avui són competidors en els afers econòmics i l'aparall immens de l'Estat parasitari representa una càrrega excessiva d'impostos; a més, sent clarament el perill del desgavell econòmic, l'Església, atenta als seus interessos permanents, sosté Franco com a primera trixera, prompte a ésser evacuada per altres formes de combat que ja han fet llurs proves amb èxit arreu d'Europa. El més possible és que sigui el propi Exèrcit l'encarregat, quan arribi l'hora, de resoldre aquesta crisi. L'Exèrcit, per la seva pròpia acció, tendria a perpetuar el franquisme sense Franco. Però l'Exèrcit és avui, també, el camp de batalla de totes aquestes classes socials tromfadores, les tradueix i les expressa. Creiem que, inevitablement, la iniciativa que tard o d'hora hauran de prendre, donarà, si les forces resistents, democràtiques i obreres saben aprofitar-les — i l'actual situació internacional ens permetrà fer-ho — les millors possibilitats de retorn a la vida democràtica. Les formes d'aquest aprofitament, pel que fa a Catalunya, les hem ja assenyalat. Cap pacte polític, amb aquesta mena d'oposició, que pugui penyorar el destí de Catalunya; i però impulsar tota mena d'esforç que tingui per finalitat l'enderrocament de Franco en un sentit progressiu. Per força, aquest canvi en el seu afany de trobar una estabilitat institucional que li permeti d'encaixar millor amb la potència anglo-saxona, haurà de comptar amb les oposicions antifeixistes. Serà aleshores el moment de plena intervenció política d'aquestes oposicions resistents, les quals a Catalunya, per no haver participat a cap mena de compromís, podran ésser el portaveu de l'afany democràtic de tot Espanya.

Estem segurs, doncs, que si la Resistència, representada

avui pel Consell Nacional, sap ésser ben conscient d'aquesta realitat interna i de la conjuntura internacional i no es mou per impaciències ni per il·lusions, el paper que jugarà en aquest procés anirà augmentant de dia en dia i, finalment, veurà a imprimir un total sentit democràtic en aquest retorn a les formes de convivència que dominen avui en tota Europa.

La política socialista peninsular i l'estabilització de la vida democràtica

Fer impossible aquest «salt en el buit» — amb tot el perill que comporta per a la nostra societat i pels interessos internacionals dels quals som solidaris — heus ací la missió immediata de l'esforç socialista de tota la Península. Que no hi haurà salt en el buit i que, al contrari, hi haurà renaixença de la vida democràtica i, finalment, estructuració democràtica de l'Estat; heus ací la seguretat que només el Socialisme pot donar a un món que encara no s'ha ben decidit a creure'ns.

Es, doncs, en funció d'aquesta apreciació general del problema, que plantejem el retorn a la normalitat democràtica de la Península (com una condició mateixa de la normalització de la vida europea i internacional). Les formes a través de les quals s'operarà aquest retorn no són nosaltres sols qui hem de determinar-les. Les voldríem, en el possible, estalviant sofriments i energies a aquest poble que tantes en necessitarà per a refer-se i que tant ha sofert ja. Però les condicions de pre-restabliment de les llibertats que ja hem esmentat abans, són les condicions irrenunciables per a que aquest restabliment pugui tenir lloc i pugui ésser fecundat per l'esforç socialista que li donarà un autèntic sentit renovador.

ana

renovació de la política catalana

El MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA, que avui és ja el Moviment de la Renaixença catalana, pensa que aquesta prova de dolor i de llibertat que sofreix el nostre poble, és una de les més pregoneres realitats amb les quals haurà d'encarar-se que vulgui comprendre — i interpretar — la nostra política actual. El nostre poble ha viscut, en aquests deu anys, experiències que després — i tot just ara — es viuen a Europa. Tota una nova generació política — la que feu la guerra civil, la que vol vèncer la guerra civil — s'ha incorporat, durant tots aquests anys a la vida social del país. El nostre Moviment aspira, també, a interpretar aquests puixants corrents de renovació, contribuint a clarificar les posicions confuses de les antigues formacions polítiques i a responsabilitzar-se, finalment, amb la totalitat de la tasca que ens pertoca per ésser l'eix mateix de la reorganització de la vida catalana en un règim democràtic.

Política Europea

NIL. --- Una tasca d'ambició i de joventut

principal dels nostres joves consisteix en impulsar aquesta renovació de l'escena catalana, llençant-se a una política ardua, de total integració de la joventut popular de Catalunya.

Y de nosaltres el trist egoisme d'organització propugnem per als joves del Moviment llur projecció en una gran tasca, amplíssima d'ambició i de contingut, que consisteix en educar tota la nova generació catalana en els conceptes humans i generosos del Socialisme.

El problema, per al nostre poble, és molt greu i ens hi hem d'acostar sol·lícits i assajant comprendre'l. És tota la generació que va dels quinze als vint-i-cinc anys que es troba avui, en general, orfana d'orientacions polítiques i morals. És la generació que senti passar damunt seu el torbellí de la nostra guerra civil i que des d'aleshores viu sotmesa a l'embutiment intel·lectual, moral, polític i econòmic del feixisme. És la generació sotmesa a jornals de misèria i a la qual, l'únic exemple que el règim actual pot oferir-li, és el de l'home que s'emancipa fent estraperlo. La generació dels llibres prohibits, dels quaranta mesos de servei militar; la generació sense drets de cap mena, que només pot llegir diaris carrinclons i deformats. És la generació que estima Catalunya i la llibertat com estimen els adolescents la dona que pressenten, però que mai no han conegut...

Es missió de la generació immediata anterior a aquesta — la que feu la guerra civil, la que porta el pes de la Resistència — educar i incorporar els seus germans als valors que sabem conquerir després d'aquesta nit, que

és el franquisme. I és per a aquesta missió, que el Moviment projecta els seus joves en una tasca que és pròpiament la feina de la joventut i del Socialisme.

Educar la joventut de Catalunya defensant les seves reivindicacions. En tots els terrenys, polític, intel·lectual, deportiu, moral, la joventut té avui, en tota Europa, unes reivindicacions i a plantejar i a aconseguir l'organisme joventut socialista a complir aquestes dues tasques i educarà i defensarà les reivindicacions juvenils.

Contribuint a plasmar aquest organisme, junt amb els nuclis de joves que sentin el Socialisme i estimin la llibertat, al marge de qualsevol excessiva dependència envers els grups que componen el Moviment, i del Moviment ell mateix, els nostres joves militants resten, en realitat, profundament fidels a l'esperit del Moviment. L'organisme així creat en el pla joventut, haurà ja realitzat l'esforç unificador i superador que el Moviment realitza en el pla polític general. I així, també, procurarà enllaçar amb l'organisme socialista peninsular de joventut, directament; com és missió del Moviment el fer-ho, també en un demà no llunyà, amb tot el Socialisme.

Els joves del Moviment contribuiran a crear, doncs, l'organisme de la joventut obrera i popular que educarà les noves generacions en els conceptes humans del Socialisme i que incorporarà tots els seus afanys nacionalitaris a una política de renovació peninsular, que és l'única que podrà satisfer les seves ambicions i realitzar plenament la missió de Catalunya.

Cal plaçar el nostre problema en una perspectiva internacional

Des del primer moment de la seva constitució, el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA ha eliminat tota posició demagògica i igualment ha previngut els seus militants i simpatitzants sobre l'error de la ingènua creença en una solució simplement «perquè tenim raó», «perquè el dret està amb nosaltres», o «perquè estarem units». El deure dels partits i dels homes que pretenen dirigir el nostre poble en la lluita tan difícil que està compromès, no consisteix, precisament, en fer-li passar el temps amb il·lusions; consisteix, sobretot, en fer-li present les realitats internacionals que graviten damunt nostre i sense encaixar amb les quals no podem triomfar i dirigir l'esforç interior que busca aquest encaix i que bat el feixisme en tots els terrenys, combatiu, moral i polític. En el pla internacional és només plaçant exactament el nostre problema i engalant-lo en un dels sistemes d'interessos triomfants de la guerra que podem aspirar a aconseguir un restabliment de les llibertats democràtiques que ens permetrà conquerir una vida més lliure i més feliç. Per això fer, hem de jutjar ben objectivament la realitat actual i procurar coordinar el propi esforç amb les forces que tenen interessos similars als nostres; hem d'esforçar-nos en enllaçar amb els pobles de la nostra zona occidental europea i oferir-los la garantia d'una solució estable i duradora, contribuint a donar una personalitat ben definida a Europa.

LA INICIATIVA SOCIALISTA A LA QUAL CONTRIBUIREM:

Forjar una Europa unida i democràtica per a salvar la Pau i la Llibertat

Aquest esforç dels pobles europeus en els quals el Socialisme hi té una plaça preponderant, i en un món que ha inaugurat l'era de la bomba atòmica i que no ha sortit encara del període d'armistici, només pot tenir, en efecte, un sentit i una direcció: alçar l'estructura internacional que sigui capaç — per comptar amb una força pròpia i perquè l'acompanyi la raó dels pobles — de salvar la pau i la llibertat. En aquest sentit, l'existència d'una força unida i democràtica, — almenys per a començar, en la zona on aquesta unitat i aquesta democràcia són possibles — seria la millor garantia de la defensa d'aquests valors. I és perquè coincideixen amb la vida mateixa dels pobles europeus, amb l'essència pregonada del Socialisme, — que expressa avui aquesta vida, — que creiem que els organismes socialistes d'Europa, al prendre la iniciativa de fer aquesta unitat, posarien les bases d'un esdevenidor més just del qual podria allunyar-se l'espectre de la guerra.

Una Europa unida i socialista impediria la polarització de dos blocs hostils — col·lectivista i antidemocràtic l'un, capitalista i possiblement reaccionari l'altre; cap dels dos europeus — que, finalment, farien de nou de les terres del continent i de les ciutats insulars, el camp de batalla de llurs contradiccions. Tota l'angoixa d'aquest esdevenidor amenaçant pot esbandir-la el Socialisme europeu si sap ben bé prendre consciència d'aquesta realitat: que només la seva

unitat, sota formes confederals super-estats que posin en comú moltes coses que ja tenen un comú destí, pot espersar-s'hi.

Qualsevol posició purament platònica de seguretat col·lectiva, d'organisme directament mundial, no podria evitar, avui, el perill que esdefermí demà imperialismes que la postguerra ens posa de relleu. Al contrari, en el quadre de la reorganització mundial, una Europa unida, socialista i democràtica, podria ésser el punt de contacte entre aquests dos mons tan diferents i que tots dos necessiten l'afirmació dels valors europeus. L'un, per rompre l'isolament que ha motivat la seva evolució, cada dia més perillosa, l'un col·lectivisme antidemocràtic orientat vers noves formes imperialistes, i per a portar-li els aires de llibertat que brollen de la nostra història i de la nostra voluntat; l'altre, perquè tota la immensa riquesa del nou continent riscava de desencadenar nous conflictes si no és utilitzada per un tipus més just de societat del qual Europa en donaria l'exemple. Per evitar la guerra, per a salvar la llibertat, la pau i tots els valors humans que el feixisme intentà anorrear, el Socialisme europeu ha de realitzar aquest mot d'ordre: unir Europa i fer-la de nou directora dels destins socials i morals dels homes.

(Segueix pàgina 4)

El Consell de Coordinació del M. S. C.

— Ve de la tercera pàgina —

EL SOCIALISME: força nova de l'Europa renaixent

Hi ha sobretot una constatació principalíssima que ens permet creure en la possibilitat de realització d'aquest mot d'ordre socialista. En el pla interior, polític i social dels pobles europeus, l'anàlisi de la situació ens fa dir que, avui, únicament el Socialisme és capaç de conduir els treballadors al triomf i de donar a totes les classes populars una fe i una missió. El Socialisme, per la seva independència envers les pujances estrangeres, pels profunds anhels democràtics que l'animen, és l'única força capaç d'interpretar l'actual moment d'aquests pobles. Creiem que la força socialista — aquesta gran força nova que s'afirma avui a Europa amb la consciència dels errors de la socialdemocràcia clàssica i de les deformacions del comunisme — és l'instrument nou que està gestant la pròpia Europa per a salvar-se. És el crit d'Europa per a sobreviure's. Aquesta força nova es defineix en front de l'abassegament comunista donant la mà a la U. R. S. S., però refusant el seu domini; i al mateix temps, s'oposa amb força als corrents reaccionaris que, sota noves consignes, defensen vells privilegis. Si és cert, com ho creiem nosaltres, que el capitalisme europeu ja no existeix més com a entitat econòmica independent, i que a Europa ara ja només pot haver-hi un capitalisme colonial o un comunisme igualment colonial, és ben evident que totes les possibilitats d'una vida pròpia a Europa reposen en el Socialisme. Únicament el Socialisme, també, permet d'atreure a les realitzacions d'una societat més justa totes aquestes vastes zones d'intel·lectuals, de tècnics, de pagesos i de menestrals, que refusen justament l'empresa dictatorial comunista. Centrat damunt de les voluntats obreres, el Socialisme avançarà en aquest combat que ja ha començat arreu i al qual els socialistes catalans — fidels al sentit europeu del nostre poble — aportaran llur total col·laboració.

La perspectiva internacional ens possibilita el triomf

El triomf laborista dona grans esperances a tots els que confiem en aquesta afirmació socialista i democràtica

Malgrat les dificultats del laborisme, nascudes sobretot del fet que ha de defensar-se dels atacs dels altres imperialismes, d'aquells del seu propi capitalisme, i que ha d'anar solucionant els llegats de vell colonialisme conservador, nosaltres creiem que aquestes esperances resten encara plenament obertes a l'actual realitat internacional malgrat els perills que les amenacen de totes parts. Estem profundament segurs que els interessos d'Europa i del Socialisme coincideixen amb els d'un Commonwealth democràtic que ha nacionalitzat la banca i les principals fonts de producció. És al laborisme britànic, doncs, a qui correspon sobretot el deure històric d'animar i donar força a aquest conjunt d'interessos morals i polítics que és el nostre Continent. Per tal de fer-ho, cal que compti essencialment amb la perfecta col·laboració del Socialisme francès que és una altra de les forces-base que més poden contribuir a forjar la síntesi europea. En resum doncs, és a les forces socialistes europees, al socialisme britànic, francès, italià, alemany, belga, ibèric, etc, que

pertoca la missió d'organitzar Europa, si no volen que després de perdre ells el poder per no haver realitzat aquesta tasca, passin a ésser la simple joguina més o menys preferida, d'un capitalisme definitivament més puixant que s'afirma clarament a l'Occident-Atlàntic i que es disputarà Europa contra el col·lectivisme oriental.

Els socialistes de tot el món contra els perills de la guerra, per la Pau, la Llibertat i la Justícia

Es, doncs, a tot el Socialisme europeu que correspon l'obligació de prendre consciència d'aquesta gran veritat que allunyarà els perills de la guerra i posarà les primeres bases d'una societat millor. En aquesta missió serà alentat per tots els organismes socialistes del món, per totes les masses obreres, i, més encara, per tots els homes que aspiren a que el progrés material no obri perspectives de mort i de dolor, sino amplis horitzons de vida i d'esperança.

FONS PERMANENT DE SOSTENIMENT A LA RESISTENCIA

Suma anterior	131.940 francs
Total 9 ^a llista	79.164 —
Total fins a la data	211.104 francs

En el proper numero d'ENDAVANT publicarem els noms dels donants.

A N D R E U N I N

Juny del 1937
Juny del 1946

Un intel·lectual català al servei dels treballadors

per
J. PALLACH

El record d'Andreu Nin gravita damunt del nostre pensament, aduoc quan no el recordem expressament. La memòria de la seva vida — i de la seva mort — està en nosaltres, sobretot quan ens capbussem en l'angoixa tenebrosa d'aquesta Europa que ni es precisa ni es dibuixa, i quan projectem, fets els ulls en l'esdevenidor, el nou tipus d'home que haurà de sorgir dels

afanyos alliberadors del socialisme europeu.

Per això pensem que n'hem de parlar avui. Parlar-ne així, ben senzillament. Meditar el què fou la seva vida, el seu camí recte i sense ombres, amb errors, també, — qui no n'ha comès? — i amb greus fal·les polítiques; però, malgrat tot, amb errors honests i sempre il·luminats per la llum d'un ideal.

No tinc al meu poder una sèrie de dades biogràfiques que m'havien promès. La meua edat no m'ha permès conèixer-lo prou íntimament per a poguer-m'eu passar fàcilment. Però malgrat això, escriuré d'Andreu Nin sense aquestes dades. I per a què, exactament, la seva biografia? Qui de vosaltres no el coneixia? A quin treballador català parlàreu d'Andreu Nin que no us en sapia donar raó, com un dels més fervents defensors de la causa obrera? A quin intel·lectual demanàreu què feia Andreu Nin que no us digué que, amb ell, perdé Catalunya un dels millors escriptors i el millor teòric del marxisme?

Altres, doncs, parlaran d'ell d'altra manera. Jo només voldria dir què fou per a mi aquest home i què continuava essent, avui, després de mort. No pas precisament pel valor, ben modest, que pot tenir el que jo pugui pensar-ne, sino perquè potser és un símptoma de la influència que pot deixar tota l'experiència de la generació que Nin representa, sobre les noves promocions a les quals pertanyo.

Recordem, tanmateix, que una de les més degradants campanyes de difamació i calúnnia feta a l'estil oriental i en circumstàncies especialment favorables a l'apassionament, no pogué enlloitar la netedat de l'existència d'Andreu Nin que constitueix el tret més remarcable de la seva vida: un intel·lectual català al servei dels treballadors; heus ací el que era Nin amb els seus encerts i els seus errors, amb les seves qualitats i els seus defectes. I és perquè era això, tan clarament, tan precisament, que creiem que cal recordar-lo com una de les figures més belles d'aquesta galeria de socialistes catalans que presideixen el desenvolupament esponeros del nostre Moviment.

Vaig conèixer-lo personalment durant els dies abraçats de la nostra revolució. Jo parlava en un acte per al jovent i Nin s'adreçava a la gent d'edat. Havia sentit parlar d'ell, havia llegit alguns dels seus llibres i sabia que era el seu amor a la nostrallengua que m'havia permès conèixer Dostoievski fugint de les horribles adaptacions castellanes, gairebé totes mal traduïdes del francès.

La seva figura oberta i cordial els ulls espurnejants darreres ulleres m'atreïren desseguida. Però no vaig atrevir-me a parlar-li i fou ell qui després de l'acte se m'acostà per a dir-me alguns mots amables. I així va guanyar-me desseguida. Va guanyar-me perquè, quan em demanà què estudiava, i quan em repetí que el deure dels estudiants era estar al costat dels obrers, vaig sentir que parlava no únicament amb paraules, sino amb tota una vida oferta a la causa de la justícia.

Nin sabia fer-se seva la gent així, amb un mot, per la virtut de la seva simpatia. Els pagesos d'aquell poblet de l'Empordè se l'estimaven com vaig estimar-lo jo, perquè el sentien profundament seu, intensament de la nostra terra. I perquè, en el balanceig ardid del seu cos quan parlava, hi esdevinaven tota la passió d'una intel·ligència al seu servei. Com si amb els tors volgués penetrar les tenebres que emboscaven el destí del nostre poble i de les quals Andreu Nin en fou una víctima més.

El seu valor com dirigent del moviment obrer català trascendeix de molt la seva posició política en un moment determinat. El seu valor central radica en aquesta profunda fidelitat a la classe que escolli per centre del seu combat i a la qual acabà per ofrenar la seva vida després d'haver-li donat tot l'esforç d'anys i anys de treball perseverant, teòric i literari. Avui que tots sabem fins a quin punt el moviment obrer és per a molts un trampolí per aconseguir situacions, no va gens malament recordar que Nin fou comunista dels temps que ésser comunista constituïa un perill i no una situació. I, sobretot, que deixà d'esser-ho quan senti ben clara l'oposició entre allò que li exigia l'evolució d'aquella doctrina, i el seu concepte de la dignitat dels homes i dels camins que calia seguir per a fer triomfar aquesta dignitat en un món més just i més clement.

Es per totes aquestes coses que el varen matar. No per la seva política, bona o dolenta, sino perquè representava valors que són incompatibles amb el triomf dels seus assassins. Varen fer-lo desaparèixer perquè representava això: la insubornable condició de l'home lliure. Del home que pensa i que no es pot sotmetre al dictat de puixances que no tenen, per a manar, altra raó que la seva puixança.

Per què no dir-ho? Andreu Nin representava una de les més precioses conquestes de l'home. Conquestes que avui es veuen amenaçades, malgrat haver sortit triomfants contra el nazisme. Conquestes que cal salvar perquè sense elles la vida manca de sentit.

Després d'ell i de la seva desaparició, altres homes i altres sectors del moviment obrer feren també l'experiència que s'inicià amb la campanya contra Andreu Nin. A través d'ell, però, els treballadors catalans havien ja dit per sempre més que el nostre afany de llibertat s'oposaria a tots els feixismes, i que res ni ningu no podrà mai doblegar-lo. Sense saber-ho, Nin fou l'home que primer expressà aquesta doble afirmació de Socialisme i Llibertat que avui reivindicà i defensà tot el moviment obrer europeu.

— Amb qui estaria avui Andreu Nin si encara visqués? És una pregunta que m'ha fet un amic i que em reca confestar perquè em desagrada fer proselitisme amb els morts. Més enllà de les posicions del moment, més enllà de les seves propies posicions, Nin ha de representar això que hem dit abans: el neguit de llibertat i d'independència del nostre moviment obrer, ca-

paç de situar-se per ell mateix en el seu propi camí.

També jo el coneixia molt poc per a fer afirmacions preemptives. Però si estimar és sempre conèixer, potser pugui dir el que en penso. I penso que Nin hauria esbandit del seu pensament els esquemes bolxevics que un dia el seu amor pels treballadors li havien fet aprendre de memòria. Recordo ara un dels darrers mitjns que féu, i ja la seva veu anguixosa, adreçant-se als treballadors de l'Escala, la majoria dels quals influïts per la C. N. T., — i Nin procedia no ho oblidem, d'aquesta organització, expressió màxima dels afanyos de llibertat dels nostres treballadors — denunciava les nuvolades que, en aquest primer de Maig del 1937, s'amuntegaven damunt dels nostres destins.

Si; Andreu Nin, si visqués, hauria fet un esforç, el també per ajudar a trobar la síntesi d'aquestes tres generacions de socialistes de les quals Comabella parla. La síntesi que ara, un xic per tot, a les presons de Catalunya, als camps de França i Alemanya, a Mèxic i a Anglaterra, els socialistes catalans hem establert i que ha de menar el nostre moviment obrer a la victòria.

Nin estaria amb nosaltres si visqués. Hi estaria aduoc si no coincidís teòricament. Perquè els homes són sempre molt més que les teories que defensen i que les solucions polítiques que amb més o menys vigor preconitzen. Els homes són sempre el que són els seus amors profunds. I els amors d'Andreu Nin: Catalunya, el Socialisme i la Llibertat, són els mateixos amors que nodreixen el nostre Moviment i que li donen vida i puixança.

Per això el recordem avui. Perquè per damunt de les vicissituds de la lluita no desapareguin mai aquests valors que ell posseï sempre. Perquè el món nou que volem forjar, i que ell també volia, els contingui íntegrament i en sigui l'expressió rica i diversa, enlloc d'ésser el comentari trist i deshumanitzat que qualsevol mena de totalitarisme ens portaria.

Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya

Complimentant els acords de l'organització clandestina a Catalunya, s'ha constituït, amb domicili a Montpeller, la delegació general de la F. N. E. C. a França, que s'encarregarà a l'exili de reagrupar els antics adherents de la Federació i d'incorporar-hi tots els estudiants catalans en general, comprenent-hi els alumnes dels "lycées". Tots aquells que no hi estiguin encara en contacte, són pregats d'adreçar-se amb la màxima urgència al seu Secretariat per tal de poder posar-los al corrent de diverses qüestions susceptibles d'interessar-los.

Adreça: Délégation F. N. E. C. Association Générale des Etudiants de Montpeller, rue de la Croix-d'Or, MONTPELLIER, Hérault.

IMPRIMERIE F. LABAU
23, Rue Maréchal-Foch, Perpignan, P.-O.
(Citage autorisé)

UNA EXPOSICIO DE PINTURES DE FRANCH-CLAPERS

El turment violent del nostre poble ha trobat, gràcies al pintor Franch-Clapers. Una definició artística que fins ara ens mancava. La vida i la mort als camps de concentració, el treball esgotador a les companyies de treballadors, la continuïtat de l'acció heroica de la nostra Resistència, la misèria i el dolor del nostre país enmig d'una tragèdia que fa deu anys que dura, és allò que

s'ha proposat dir-nos el nostre compatriota en aquesta exposició de pintures que hem vist a les galeries « La Boétie » de París.

Sense entrar en les polèmiques del temps sobre els artistes « engagés », els socialistes ja fa temps que creiem en el profund valor de l'art com una de les més autèntiques expressions de la vida. Heus ací el que reeixix a fer aquest pintor i heus ací, encara, perquè les seves pintures atesten valors que són senzillament humans, valors permanents, que es troben més enllà de les èpoques i dels moments que els permeteren d'encarnar-se.

L'artista, però, en tant que definidor d'aquests valors, només ho és en tant que nodrit de talent i tècnica al servei d'una profunda sensibilitat. Això és el que ens permet de saludar en el nostre pintor, un artista la seva

sensibilitat cospa tots els matisos del nostre viure i el seu talent expressa, justa i sobriament, aquests matisos. Din el que sent, i ho diu bé. Les seves figures allargassades i adolorides, l'harmonia dels colors emprats amb els temes que descriu, la puixança dels dibuixos i, sobretot pel meu gust, de les escultures en fusta, confirmen això que diem i hi ajunten un nou element que no és pas dels menys importants: una voluntat de treball, ferma i definida, que sap el que es proposa i que és l'arma amb la qual es venç totes les defallències.

L'obra de Franch-Clapers és, ja avui, una valuosa aportació al patrimoni artístic del nostre poble. Pensem que l'actitud que enceten els nostres pintors, de donar vida informada a la nostra ingent experiència popular, serà un dia seguida per tota una nova generació d'escriptors i de poetes, i que així el nostre art retrobarà les fonts pregones de les quals brolla la vida dels homes i la seva lluita en el món d'avui.

J. P.